

MÚSICA

Roger Mas

CANTAUTOR. PUBLICA EL DISC 'IRREDEMPT'

“Als catalans ens defineix la dialèctica entre el nord i el sud”

XAVIER CERVANTES
BARCELONA

Roger Mas (Solsona, 1975) trenca el silenci discogràfic reivindicant la figura del cantautor clàssic amb *Irredempt* (Satélite K), un disc de guitarra i veu. Perquè no se senti tan sol als concerts, Lluís Danés ha dissenyat una escenografia amb nou miralls que estrenarà el 16 d'octubre a la Fira Mediterrània de Manresa.

Quin era el teu estat d'ànim quan feies les cançons del nou disc?

Estava bastant de *subidón*. Portava una sequera d'anys en què no em sortia res que m'entusiasmes, i crec que els concerts que vaig fer sol amb la guitarra elèctrica em van animar molt i em van desencallar, i de cop i volta vaig notar que tornava a sentir-me una mica com quan era jove i que deixava sortir les coses. Estava entusiasmat.

Curiosament, aquest entusiasme es tradueix en un contingut líric que no és precisament entusiasta. Sí, tot i que en alguna cançó hi ha llum. Escriure sobre una cosa en què no hi ha conflicte, ni drama, ni dialèctica, ni misteri, no em crida. En l'art que consumeixo sempre hi ha aquesta manera de relacionar-se amb el dolor i el conflicte amb distància, com si fos un joc.

¿Podríem dir que t'enfrontes a l'idealisme germànic amb les eines de l'entusiasme mediterrani? Pot ser. Els músics que m'entusias-

maven més de jove eren els Doors i Lou Reed. En els Doors sí que hi ha esperança, però el Lou Reed que escoltava era més el de “no hi ha futur, no hi ha sortida”. En aquella època tenia la sensació que no trobava res en la meua llengua que parlés amb profunditat de les coses, i era perquè no ho havia buscat, no perquè no hi fos. Quan vaig descobrir Pau Riba i Sisa vaig veure que tenien les coses bones d'aquells dos que et deia abans però amb la sornegueria mediterrània. Crec que el que pot aportar Catalunya és això. En l'entrevista del Soler Serrano a Josep Pla, li pregunta com és la gent de l'Empordà. I la resposta del Pla es podria extrapolar a tots els catalans: “Vivim una dialèctica còsmica total, una lluita constant entre el Canigó i tota la consideració del nord i el Mediterrani i els vents del sud”. Als catalans ens defineix molt aquesta dialèctica entre el nord i el sud.

En el disc fas una adaptació d'un poema de Goethe i una altra de *Lo Comte Arnau* de Verdaguer. També hi ha referències misterioses i oníriques, però així i tot en la majoria de cançons les metàfores són les més clares que has fet mai. Sí, i això m'agrada destacar-ho. No perquè ho trobi més bé o més malament, sinó perquè és una novetat respecte a discos anteriors.

¿En les lletres busques l'atemporalitat? L'única referència lèxica al present és “la tele” a *Sota una fina capa de cendra*.

Una de les coses que m'agraden més

FRANCESC MELCION

Motivació
“Escriure sobre una cosa on no hi ha conflicte ni misteri no em crida”

del Solsonès és que hi ha molts llocs on pots passejar i et podries sentir en qualsevol època històrica, i això sempre m'ha estimulat molt.

¿Les cançons serien diferents si visquessis a Barcelona?

No ho sabrem mai, perquè he viscut molt poc a Barcelona i en qualsevol cas no hi vaig néixer ni hi vaig créixer, que és quan et deu marcar més. En les cançons i en la manera de cantar-les sempre he notat una voluntat de ser molt fidel a qui sóc i al meu paisatge, però no per res. No és una reivindicació.

La desolació romàntica del disc...

Hi tinc fascinació, en això. I no sóc així, jo.

...té a veure amb el context polític?

No, ni el títol *Irredempt*, que no fa referència a l'accepció política. Volia fer un disc només de guitarra i veu, que és una cosa que no es fa gai-

re ara, i reivindicar la figura del cantautor clàssic. L'*irredempt* és el que es manté en la seva ceba encara que els *inputs* que li arribin li diguin que potser hauria de moure's cap a un altre cantó. Per això m'agradava aquest títol.

Catalunya és una ànima en pena?

Ho ha sigut, però ara mateix no. Crec que des de la manifestació del 10 de juliol del 2010 ha deixat de ser una ànima en pena. Hi ha hagut una revolució de la dignitat, de no deixar-se fer. Amb tots els defectes i les coses criticables, per a mi el més important d'aquests cinc anys, més que on arribarem o què farem, és tenir la percepció que aquesta vegada no ho haurem de pagar amb sang. De cop i volta hi ha molta gent que viu la seva identitat d'una manera semblant al que seria viure-la d'una manera normal. Això és una revolució de la dignitat com a poble, i per sí sol ja està molt bé. —